

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5502** по описа за **2010** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по касационната жалба на И. П. Караолис против решение от 05.05.2010 г., постановено по н.а.х.д. № 15177/2009 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателна колегия, 7-ми състав, с което е изменено наказателно постановление № 133692/04.10.2007 г., издадено от заместник-директора на СДП, в частта му относно размера на административното наказание. Наведени са доводи за неправилност на въззивното решение. Касаторът твърди, че в наказателното постановление не е изрично посочено, че е гражданин на Република Г със статут на постоянно пребиваващ чужденец в Република Б, поради което решението, в частта му за лишаване от управление на МПС не е от компетентността на българския съд, а следва да се препрати на съответния гръцки такъв. Претендира да бъде отменено решението на първоинстанционния съд с всички законни последици.

Ответникът не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийската градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Касационният състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на обжалвания съдебен акт, намира касационната жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

За да потвърди обжалваното наказателно постановление, районният съд е приел, че от обективна страна, И. П. Караолис е извършил, констатираното в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление, нарушение по чл. 21, ал. 2 Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, като на 29.08.2007 г., около 09.43 ч., в гр. С., по Б. „Цариградско шосе” по посока на движение от ул. „П Красов” към „Околовръстен път”, срещу поделение „В” е управлявал лек автомобил „В” с ДК№ С 0370 НХ със скорост 95 км/ч при ограничение на скоростта от 60 км/ч, въведено с пътен знак В 26. Скоростта на автомобила е засечена с техническо средство радар TR-4 с № 124, което фиксира точната дата и час на нарушението. Отчетеното е показано на водача на автомобила.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е приел, че с поведението си жалбоподателя е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, но поради неправилно прилагане на санкционната норма е изменил наказателното постановление, като е намалил размера на административното нарушение глоба в размер на 100 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец. Посочените обстоятелства са установени от показанията на актосъставителя Б А М и свидетеля на нарушението В Н В, разпитани в производството пред въззивната инстанция, които съдът е кредитирал изцяло като последователни и непротиворечиви. В настоящото производство не са събрани нови доказателства.

С оглед на това, касационната инстанция изцяло възприема описаната в наказателното постановление и установена в производството пред Софийския районен съд фактическа обстановка.

Въз основа на събраните доказателства касационната инстанция намира за безспорно установено, че на 29.08.2007 г., около 09.43 ч., в гр. С. касаторът е извършил нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, като е управлявал лек автомобил „Волво” с ДК№ С 0370 НХ неспазвайки ограничението на скоростта от 60 км/ч, въведено с пътен знак В 26, като се е движел със скорост, която надвишава с 35 км./ч. максимално допустимата.

В хода на производството пред Софийския районен съд, както и в касационната жалба, касаторът не спори, че на посочената в акта дата и

място е бил спрян от органите на КАТ, като проверката е извършена с техническо средство радар TR-4, с № 124. Наведените в касационната жалба доводи се отнасят единствено до размера на наложеното административно наказание и то в частта му относно лишаването от правоуправление на МПС и се свеждат до обстоятелството, че касаторът е гражданин на Република Г със статут на постоянно пребиваващ чужденец в Република Б.

Рамките на административно наказателната отговорност е очертана в чл. 4 от ЗАНН, който се явява общ закон по отношение на административно наказателната отговорност. Съгласно чл. 4 от ЗАНН, този закон и другите закони и укази, в които са предвидени административни наказания, се прилагат за всички административни нарушения, извършени на територията на Република Б, на български кораб или самолет и по отношение на български граждани, извършили административни нарушения в чужбина, наказуеми по българските закони, ако засягат интересите на нашата държава. Възприетите от законодателя критерии за приложимост на административно наказателната отговорност са териториален и субективен. Съобразно териториалния критерий, административно наказателната отговорност е приложима спрямо всички административни нарушения, извършени на територията на Република Б, на български кораб или самолет. Субективният критерий определя като административно наказателно отговорни всички български граждани, извършили административни нарушения в чужбина, наказуеми по българските закони, ако засягат интересите на нашата държава. Предвид обстоятелството, че касаторът не е гражданин на Република Б спрямо него не е приложим субективния критерий, въведен с нормата на чл. 4 от ЗАНН. Фактът, че нарушението е извършено в гр. С., на територията на Република Б обуславя приложимост на териториалния критерий, който не държи сметка за гражданството, а за местоизвършване на нарушението. Изложеното налага извод за неоснователност на довода, изложен в касационната жалба, за неприложимост на административно наказателната отговорност, предвид статута на касатора на постоянно пребиваващ чужденец в Република Б. С оглед пълнота на изложението следва да се отбележи изрично, че за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, правилно приложена от въззивния съд, предвижда кумулативното налагане на административно наказание глоба и лишаване от право на управление, поради което е недопустимо разделянето на двете наказания по местна подсъдност, каквито доводи са изложени в касационната жалба.

Предвид изложените съображения, касационният съд счита атакуваното

решение за обосновано и постановено при правилно приложение на материалния закон.

С оглед на това и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд С.-град, Първи касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.05.2010 г., постановено по н.а.х.д.№ 15177/2009 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателна колегия, 7-ми състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.